

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 152

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 20.— Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 30.— > 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 20 λεπτά ἢ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτά ἢ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Στό άπέραστο σαλόνι, κατάφωτο από τή ηλεκτρικά, τά ζευγάριά των χορευτών στροβιλιζόνταν. Σε μία γωνία, κοντά στον καναπέ, καθόντας με την μεγάλη σαν παραβάν βεντάλια της, ή Αίνα φλερτάριε με δύο νέους... 'Ο ένας νέος ό Φάνης Λουκιδής, που ή μόνη του άσχολλία είναι ό χορός, και δέν χορεύει αυτή την στιγμή άπλουστάτα για να έμποιήσει τόν 'Άλλον να χορέψη με την Αίνα... 'Ο 'Άλλος είναι ό δόκτωρ 'Αστέρης, ειδικός ιατρός τών γυναικείων νοσημάτων.

Τους άκούει που γελούν για χίλια δυό άσημαντα πράγματα, και σκέπτεται... Καί οι δύο τήν τριγυρίζουν... 'Έχει άπόφασι να μή άντιτάξη άρνηση άπισμον... 'Άλλά εις ποτον άπό τους δύο θα προσηφύρι τή χείλη της, άν όχι τήν καρδίαν της;

'Ο Φάνης είναι χαριτωμένος και τόσο της μόδας!... Όλα του είναι στην έντέλεια. Τό σμίκιν του, τό μαγιόλι του που βγαίνει άπό τό άριστερό του μανίκι του και σκορπά ένα λεπτό άρωμα της μόδας. Δέν έχει ίσως μεγάλα πράγματα μέσα τό κεφάλι του, άλλ' έκεινη που τό σκεπάει — τά ώραία του στροτά μαλλιά που φαίνονται σαν χτενισμένα άπό τόν ήλιο — είναι τόσο εύφορα!...

'Ο 'Αστέρης είναι άνθρωπος άξίας!... Είναι μυαλό και έχει και καρδιά. Δέν έλλοιπει άκόμη τά τριάντα του χρόνια και είναι άπό τώρα διάσημος. Είναι τόσο πνευματώδης, ώστε δανείζει πνεύμα και στους άλλους που βροχοκινεί κοντά του. Καί ή φωνή του γοητεύει... κατακτά!

Μόνο... που είναι φαλακρός! Στην πλατεία του μήτη, τά ματογυάλια του με δυσκολία στέκουν στη θέσι τους... Τά ρούχα του είναι άμφιβόλοιο σμυρδι και έφαρμολής... κολιμβά μέσα σ' αυτά βουλεύει σοσιαλιστής.

'Η Αίνα, αυτή, είναι μία γυναικούλα όπως τόσες άλλες... Είναι όμορφη, πολύ όμορφη με χαμόγελο κάπως θυμαμένο και μάτια χελιδονίου. 'Έχει πολύ πνεύμα, άλλα κοινό, όπως έχουν και τόσες άλλες.

Χορεύει... Χορεύει με έναν τρίτον... Οι δύο άλλο έμειναν μόνοι... Μιλούν με έξαιρη, συνοφρυνόμενοι, με χαιρονιμίες άποτομες... Καί έξαφνα, μαζί, βγαίνουν τό πορτοφόλι τους. Δύο κάστες ανταλλάσσονται... Καί τήν έπιούσαν, έπακολουθε ή γελοία έθιμοτυπία τών μαρτυρών που άναζητούνται, συναντώνται και συζητούν επί τών όρων της μονομαχίας... 'Από συμφώνου ό 'Αστέρης άναγνωρίζεται ως προσβεβλημένος... 'Εκλέγει τό πιστόλι. Θα κτυπήσουν τήν έπιούσαν στό Γουδί.

'Ο 'Αστέρης έρχεται πρώτος. 'Ο Φάνης καθυστέρει λίγο, ίσως άπό τήν συνήθειαν τών έρωτικών ραντεβού του. Κανονίζουν τας άποστάσεις, κλπ.

— Πήρ!... Μία έκπυροσκόπησις; μία μόνο... 'Η σφαίρα του Φάνη πήγε και χτύπησε σ' έναν τοίχο χωρίς να προσέξηνη καμμίαν βλάβην, ό 'Αστέρης δέν έκφυρόβλησε... 'Έφηγει ότι είναι έχθρός άσποδος της μονομαχίας, ότι χτυπήθηκε μόνο για να μή φανή άναγδρος, άλλ' ότι ήδέληος να διαμαρτυρηθή διά της άποχής... Κατά πρότασιν τών μαρτυρών, οι άντιπαλοί ανταλλάζουν χειραψίαν... 'Ετελείωσε!...

Τό βράδυ, μετά τό δείπνον, ή Αίνα, στό μπουντουά της, με τόν μέτρον φωτισμό του, περιμένει, έκαλομένη στόν καναπέ της, τήν ώρα του ύπνου. 'Έμαθε πρό όλίγου τό έκπαισίδιον. Γνωρίζει ότι έκεινοι οι δύο νέοι έμονομαχίαν γ' αυτήν. Σχολιάζει τήν πράξιν των και βρίσκει ότι ό 'Αστέρης φάνηκε πολύ γενναίος. Είπε έκπληκτικός άνθρωπος, αυτός ό 'Αστέρης. 'Η χαιρονιμία του ήταν χαριτωμένη και άπλη. Είς όλα εινε πνευματώδης, αυτός, άκόμη και σίς πιστολιές του που παραλείπει να όσση. 'Η Αίνα πολύ τών συλλογίζεται. Θα εινε ίσως αίσιο ό έκλεκτός της.

Κρούεται ή θύρα. 'Η καμαριέρα μπαίνει και της φέρνει σ' έναν δίσκο ένα μαλλιέτακι. 'Η Αίνα κοιτάζει τήν έπιγραφην. Εινε τό γραμμωτό του Φάνη. 'Ανοίγει και διαβάει: '— Αίνα, άγαπητή μου Αίνα. Τρέχω να σάς ιδώ. Χτυπήθηκα σήμερα τό πρωί για σάς. 'Άλλ' είμαι σίος και σάς αγαπάω... Φάνης.

Γράμμα βλακώδες, άνοστον... 'Άλλά ή Αίνα θυμάται τό όμορφο κεφάλι του Φάνη με τά περιποιημένα μαλλιά, όλη τήν άβρότητα που αναδίδει τό ύποκειμένον του, και τόν βροσκε χαριτωμένον... θάρθη τώρα... θάρθη κάπως συγκινημένος άκόμη άπό τόν κίνδυνον που διέτρεψε και έστύχης που έγλύτωσε... θάρθη μ' όλον τόν νεανικό του ένθουσιασμό για τής έκδήλωση τήν ζήτωσίαν του, τήν άγωνίαν του. 'Από τόρα άρχίζει να συγκινηθεί... 'Αλλά σθάνεται ότι θα τόν άκούσει σιωπηλή... 'Άλλ' όταν τής έξομολογήθη και τόν έρωτά του, πράγμα που άπαιτείται θα συμβή... Τότε... Τό φως της φαίνεται πολύ ζοηρον. Τό μετριάσει άκόμη. Τώρα έπικρατεί ήμίφως... Μόλις μπορεί κανείς να διακρίνη... 'Η Αίνα διευτελει τί προσέφυλα γίνω της. 'Αρωματίζει τόν λαϊμό της και τά χείρια, έκαίτα χωρίς να σκέπτεται τον 'Αστέρη ό όποιος άπέμεινε εκεί με ή άλλη θύμησι, περιμένει να σημάνη τό κουνουδι που θ' άναγγέλη τόν νικητή.

Και νικητής στις γυναικες εινε πάντα εκείνος που ξευρει να φθάνη πρώτος... ΕΣΠΕΡΟΣ

ΠΟΙΑ Η ΜΕΓΑΛΤΕΡΑ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Τά δημιουργήσιμα τών έφημεριών και τών περιοδικών υφίστανται εις τήν ημεροσίαν διάταξιν, εις τήν Ευρώπην όπως και εδώ. Λόγιο κυκλοφορίας βέβαια. 'Άλλά τό τελευταίον του περιουσιό κριστικόν «Ζε σάι του» άνακνιζει ένα σοβαρότερον ζήτημα. 'Ο συντάκτης του περιοδικού αυτού κ. Ζοζέ Ζερμαίν έρωτά: «Ποία είναι ή μεγαλύτερα δύναμις του κόσμου;» Καί διατυπώνει τήν έρώτησιν του κατά τόν έξης τρόπον:

«Κυρία, τήν έπαύσιον του παγκοσμίου πολέμου, όλος ό κόσμος έχει χάσει τά νερά του. Τά γεγονότα όδηγούν τούς ανθρώπους, άλλα ποια είναι τά στοιχεία έν τών όποιων άποτελούνται τά γεγονότα αυτά; Ποία εινε αι δυνάμεις που τά προκαλούν και άπό όσας αυτές τάς δυνάμεις ποια εινε ή ισχυρότερα; 'Αν ήμεις εις τήν δικαιοσύνην της φυσικής, τής διανοίας ή τής ήθικής; Εινε ή δύναμις αυτή ένστικτον, θέλησις έσκεμμένη, πόθος πλουτισμού ή δυνάμιος, πνεύμα καταστροφής; —Με μίαν λέξιν, εινε τό χρομια, ή εργασία ή διάνοια, ό ήλεκτρισμός; Αυτή ή έρευνα, διά τών άποτελεσμάτων της, κινάνον να οίχη όλίγον φως εις τό σκοτάδι όπου προσωρινώς έχομεν βυθισθή;»

Αυτά έρωτά ό κ. Ζοζέ Ζερμαίν, και ή λογία συμπόλιτις του ΚΑ Υρόνην Σαρσέ, άπό τάς στήλας άλλου καίριου περιοδικού σπεύδει να του άπαντήσει κατά τόν έξης τρόπον:

«Χρειάζεται κεφάλι πολύ φιλοσοφικόν διά να άπαντήσει εις τήν έρώτησιν σας. Τό περιορισμένον πνεύμα μου δέν εινε εις θέσιν ν' άποαντή ήν μετά τά γεγονότα που προσέκαλεσαν τόν παγκόσμιον πόλεμον θα ύπερισχύση ή δύναμις του χρομιας, τής εργασίας, τής διανοίας, ή...τό ήλεκτρισμού. Τούτο μόνον γνωρίζω, ότι ή μεγαλύτερα δύναμις του κόσμου εινε ό έρωσ. 'Ολαι αι δυνάμεις και όλη ή άνεμοζάλη της οικουμένης δέν μπορούν ν' άντισταθούν εις αυτό τό θειον άνδρος τού έρωτος που βλαστάνει όχι μόνον εις τόν πλατήγη μας άλλ' εις τό σύμπαν και κυβερνά τόν κόσμον. Πρό πάντων δέ κατά τά δύσκολα χρόνια, ό έρωσ θαυματουργει. 'Αν έρωτήσησε τόν κάθε στρατιώτη τού μεγάλου πολέμου: «Ποιά δύναμις σάς έπέτρειψε ν' άνθέξετε σ' άλλες τας κακοπάθειες;» 'Ολοι μαζί θα σας έδιναν τήν άπάντησιν: «'Ο έρωσ.» Καί τήν ίδιαν έρώτησιν αν άπευθύνετε στην κάθε γυναίκα που με τόση άντοχην υπέμεινε τά δεινά του πολέμου και με τόσην στοργήν περιέβαλε τους τραυματίας, θα σας άπάντησιν:

«'Από άγάπην για τό παιδι μου ή για τόν άνδρα μου που εινε με'αυτός στον πόλεμο.» Πράγματι, ή άγάπη διά τήν σύζυγον ή τόν σούζυγον, τό φίλον διά τήν μητέρα, ή στοργή διά τό παιδι, ή άγάπη διά τόν τόπον του. Καί διά τούς θεόσκους, ή άγάπη προς τόν Θεόν. 'Άλλά πάντα ή άγάπη, πάντα ό έρωσ.

«Ο, τι δησπε και άν έχη σ' άντικείμενον ό έρωσ, τόν Θεόν, τήν Πατρίδα, τήν Σύζυγον, τήν Μητέρα, ειτε φυσικοκαθής εινε ειτε σαρκικός, αυτός καταναίξει τόν κόσμον και αυτός τόν θερμαίνει. Διά να ζή και να αισθάνεται ό άνθρωπος, έχει ανάγκην 'Ερωτος. και ό 'Ερωσ άποτελει τήν όλην ύπαρξιν τών γυναικών, όπως άποτελει και τήν πηγήν κάθε μεγάλου πνευματός... 'Ο έρωσ δέν έχει ήλικίαν, έλεγεν ό Πασκάλ, διαρκώς γεννάται» εινε ό μικρός άδωσος και τρομερός Θεός τών άρχαίων, που κυβερνά τά πάθη μας, εινε ένα μικρό

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ, Η ΣΟΥΖΗ ΚΑΙ Η ΠΕΡΩΗ (ΕΠΙΧΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΩΦΩΝΗ) ΜΥΝΕΣ, ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝ ΕΚΜΟΝΗΤΗΣΕΙΣ.

Σούζη.— Πώς εινε; Πέρωη.— Υπέροχος, ma chère! Σούζη.— Ω και σύ, μ' αυτούς τούς ένθουσιασμούς σου!...

Πέρωη.— 'Υπέροχος, σου λέγω. Σούζη.— Περιγραφέ μου τον. Πέρωη.— 'Εν πρώτοις εινε ψηλός και γεμάτος Σούζη.— Αυτό εινε τό δικό σου γούστο; 'Εμένα μ' άρέσουν οι μικροκαμωμένοι. Πέρωη.— Καί άλλες τό λέγε αυτό, μά σαν βρεθούν μπροστά σ' ένα σαστόν άνδρα άλλόζον γνωμό. 'Εγώ είμαι ειλικρινής, μ' άρέσει ό άνδρος να εινε τέλειος. Σούζη.— Σανθός; Πέρωη.— Μελαγχολικός. Ξουρισμένος. 'Ασύκοιτος!

Σούζη.— Πώς ονομάζεται; Πέρωη.— Κύριος Δέλης. Σούζη.— Με νάνεισ και γελώ. Τό απαγγελεις μ' έναν τρόπο οά νάλεγεσ: «Μαρκήσιος ντέλλα Τορτάτι!»

Πέρωη.— Τόν αγαπά! Σούζη.— Άγιο; πολύ; Πέρωη.— Είσα άθώα σαν μαργαρίτα. Τόν αγαπά, τρελλάινομαι γ' αυτόν. Αυτόσ ό έρωσ δέν μετρούται με τό μέτρον τών φύλων. Σούζη.— Κ' έκεινός; Πέρωη.— Δέν ξέρω.

Σούζη.— Άν ήσουν βέβαια ότι σ' αγαπά, δέν θα τρελλανούσων πεύ γ' αυτόν. Πέρωη.— Αί σε παρακαλώ, άρσέ με ή συζη με τίς θεωρίες σου... Τιποτε δέν εινε έννευστικώτερο σου να θέλουν να μετρήσουν έναν άπέραστο έρωτα με τό κοινό μέτρο... Σούζη.— 'Ετσι είμαι πλασμένη, βλέπετε... μά μικρή γυναικούλα που δέν μπορεί να νοιώσει αυτούς τούς άπέραστους έρωτας.

Πέρωη.— Θα διορθωθής με τόν καιρό. 'Εγώ... Σούζη.— Σί; Πέρωη.— 'Εγώ, έγιναι διαφορετική. Τώρα... 'Η Πέρωη σοπαίνει. 'Υστερα κοκκινίζει και κινυρίζει και πάει κοκκινίζει με μεγάλη ταχύτητα. Γιατί έφαρμακόθηκε ό Δέλης, ό υίος που διαβαίην μπροστά άπό τό θεατρο και χαμεινέ βράνοντας τό παπέλι.

Σούζη.— Τόν ειδες αυτόν τόν άσουλούκοτο κούρο; Ποιος εινε; Σάν χασάκης μοιάζει. Πέρωη.— Παιγνός; Σούζη.— Σε ρωτά που εινε αυτό τό παχύδεμον με τή φαλάκρη; Πέρωη (έμβρόντιος).— Αυτό τό παχύδεμον με τή φαλάκρη.

Σούζη.— Νοί... έχω φρος πολύ φαρμακοσικό. Πέρωη.— Ούτε τόν ξέρω... κάπως χορευτής. Σούζη.— Χορεύει, αυτό τό τον; Πέρωη.— Ναί! Μπορεί... Δέν σκοτίζομαι... Σούζη.— Πώς νευραίει! Πόσο τόν αγαπάει! Πέρωη.— Ποιον; Σούζη.— Τόν άλλον... τόν κ. Δέλη. Πέρωη.— Σου έμπιστεύθηκα ένα όνομα, δέν θέλω να τό εκθέτης... Καθόσον μάλιστα τό ελκα τυχαίος και δέν όδωσ τό πρώην καμμία σημασία... 'Ισως μάλιστα να μή τόν ξαναίδω ποτε και τόν κ. Δέλη. 'Ετσι είμαι έγώ... Σούζη.— Ίδιότροπη; Πέρωη.— 'Εγώστροια. Κάνω όπως μ' άρέσει. Είμαι έλευθερη.

Σούζη.— Ο! Πέρωη!... Πέρωη.— Καί όχι πως έπηραϊόμαι, βέβαια, από σένα!... HENRI DUVERNOIS

παιδι και όμως εινε ισχυρότερος από τόν θάνατον, εινε ή τροφή της καρδίας μας, εινε ή έλπίς μας, εινε ή παρηγορία μας.

Χάριν τών άπολαύσεων αυτού κυρίως θέλωμεν τά πλούτη, χάριν αυτού γίνονται οι πόλεμοι και χάριν αυτού επανέρχεται ή γαλήνη. Κανείς δέν άντιλέγει ότι ή διάνοια, τό ένστικτον, ή εργασία, τό χρομια έκαίξαν μεγάλον ρόλον κατά τόν τρομερόν πόλεμον, όπως τά παίκτων μεγάλον ρόλον εις τά έργα της ειρήνης. 'Άλλα δέν θα δίστασον ν' άπαντήσω μαζί με τήν κυρίαν Σαρσέ εις τό έρώτησιν του κ. Ζερμαίν:

«'Η μεγαλύτερα δύναμις του κόσμου εινε άναμριβητήτος ό έρωσ. ROMEO

ΠΑΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

38 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 38

«'Α, έτσι; φώναζε ή Μιμίκα, όταν ή μητέρα της πήγε στο σπίτι και τής είπλε: «Με θέλει άκόμη; Τώρα θα του δείξω εγώ τού κυρίου Τζών!...»

Και τού έδειξε πραγματικώς. Γιατί ξαναπήγε τήν άλλην μέρα στις κυρίες Φραζέλη, τόν ξαναβρήκε, τού μίλησε, κάθισε στα γόνατά του, τόν έκαμ' έξο-φρενον, μά δέν του παραδόθηκε με κανένα τρόπο. Τού κάκην ό νέος δοκίμασε και τή βία. 'Η Μιμίκα, που τόν ήξερε καλά, έπαυσε καλά τά μέτρα της και τού γλυστράισε σίν τόν χέλι.

—'Επιτέλους πόσο θέλεις; τής έλεγε με άγωνία. —Τίποτα! 'Ολη σου τήν περιουσία να μου δώσης τώρα δέν δέχομαι! Μην κοιτάς προχθές. 'Α, προχθές ήταν άλλο... ήταν φαρμικό! 'Η άντίσταση αυτή άποτρέλλα τον έφηρο, που εινε βασταγθή τόσο καιρό στην έγκράτια. Ούτε χαριτά έκαίσε κείνη τήν ήμερα, ούτε τίποτα. 'Ηταν πολύ σοβαρό. Και σοβαρά κατέφυγε στην κυρία Φραζέλη και τήν παρεκάλεσε να μεσιτεύση: «'Αμάν! ό, τι θέλη!»

Αυτό ήθελε και ή Μιμίκα. 'Ετσι, να τόν εκδικηθή για τό κακό που τής έκανε και για τήν ταγνιούλα που εινε δειλή. Κι' έδωσε τούς όρους της, βαρετές όρους, σκληρούς, φοβερούς: Να μην ξανακαίξη χαριτά κ' όσα έκανε ως τώρα τό μήνα, ν' τής να δίνη απήνησι. Θα τήν κρατούσε ένα χρόνο. 'Υστερα δάταν έλευθερος, ειτε να ξαπαύση τό κόπερ και τό μακαριά, ειτε να νάνεισ τή συμφωνία.

Τόση ήταν ή τρέλλα του Τζών, ώστε τί δέχτηκε όλα. 'Από τότε δέν έκανε άλλο, παρά να ειναι ό άγαπητικός της Μιμίκας. Και να έδωδεν γ' αυτήν ό φιλάργυρος άλύπητα. Τι δώρα τής έφερε, τί λουλούδια, τί μρωδιές, τί χρυσωπαρία. Και λεπτά τής έδινε όσα ήθελε.

Ζησίλα του παιγνιδιού ούτε πατούσε πιά. Μόλις έφθανε στις κυρίες Φραζέλη, άρπαζε τή Μιμίκα, που σνήθησ τόν περιέμενε, και κλεινόταν μαζί τον στην κάμαρα. Τό κακό όργισό κάθος τόν εινε ματρώμεν από τό παλιό. Και ήταν πολύ φορικό για ένα νέο να βροσχη πιά γλυκό τόν έρωτα από τό παιγνιδι, τί διαβόλο!

Οι φίλοι του όμως άπορούσαν πολύ, γιατί δέν τό περιέμενε. 'Απόόστο. 'Ο Τζών, καλέ, έστρελλωμένος μ' ένα κορίτσι!... Οι περισσότεροι τί ειλαν με τή Μιμίκα, τί Σειρήνα, που τούς έστερρασε ένα τόσο πλοίσιο, τρελλό και άτυχο παιδί. 'Όσοι όμως τόν αγαπούσαν όπως ό κ. Νικολάκη; — ήταν εύχριστημένον για τήν αλλαγή του. Πάντα λιγώτερα—έλεγα, —θα τού κόστιζε ή έφορμήν άκ' όσα έκανε στο πρώστο τραπέζι. 'Η περιουσία που κληρονομήσε τόσο νωρίς, δέν ενιδύνυσε μία τόσο.

Κι' αλήθεια, ή Μιμίκα δέν τού έφραγε πολλά. Δέν ήταν άπό κείνες που «τρώνε» ή δυστυχημένη. 'Ασυνέθιστη, ένα χιλιακό τήν εκάλιζε, τήν μεθούσε, τή ζόηταν. Κι' έπρεπε να περιόχη καρδίας, για να μορσέση να ζήτηση κ' άλλο. 'Ηταν και στιγμές που αισθανόταν μία τήμην να μαδσ έτσι έναν άνθρωπο. Κι' άφου ό πένη χιλιάδες, στην Τράπεζα, έγειναν ειλοισ, άρχισ να μουχτείξη. 'Ετσι, με τόν όρατο αυτό χαρακτηρισμό που εινε, ή Μιμίκα δέν κατάρρε τό σκοπό της παρά ως ένα βαθμό.

'Αλλά τήν έκαθε, όπως τήν παθαίνον σνήθησ οι διαγαρχες: 'Υστερ' από λίγους μήνας, ό Τζών άρχισε να παίρηνη γ' άλλα κορίτσια στην κυρία Φραζέλη; Πότε τήν Τζούλια, τήν τρελλή παρθένο, πότε τή Σάσα, τή δύσθυμη χήρα. Μία μέρα άνακάληψε πός ή Τζούλια, αν και κορίτσι, τού άρεσε καλύτερα κ' άκ' τή Μιμίκα κ' άκ' όλες. Σε λίγο καιρό, βλέπετε, εινε διασφαρή άρεχά ό μικρός, ό φυσικός κ' άγνός αυτός Τζών. Εινε κατανήσε έφρυνός σαν τούς γέρονς. 'Ε, ήταν έπόμμενο. Κ' από τότε κοιτάζε πός να έξορτυθή τή Μιμίκα για νάρπουσθή όλος στη Τζούλια.

Όταν άνακάλησε τις «άποτιές» του, ή Μιμίκα θύμισος ύπεροβλικά και τού φώναζε πός ή συμφωνία τους ήταν για ένα χρόνο. Μά ό Τζών τής άποκρίθηκε πός δέν ειλαν κάμει κανένα συμφόλοιο. Κι' από τήν ήμερα εκείνη άρχισε ή γόνια... Τόση ή Μιμίκα μετάνιωσος που δέν τού πήρε στην άρχη ένα μορσούσο. Μά ήταν άργά. 'Ο καιός έκεινός δέν τήν ήθελε πια και δέν τήν έπαυσε παρά κάπου — κάπου, σίν από έλεμψιστήν. Καί σ' λίγο τά χάλασαν όλωσδιόλω. 'Η μικρή Τζούλια εινε και τή θέση Μιμίκας.

Και ξαναρχισος τήν καλιά της ζωή. Τρεπές-τέσπερος μήνας—μόνο!—δέν εινε παρά τό Τζών, που τής έφρανε και τής περιέσσευ. Τώρα καλή ήταν άνακαμένη να πηγαίνη με τόν ένα και με τόν άλλον... 'Όλο της τό κέρδος άκ' αυτή τή θλιβερή ιστορία, ήταν οι είκοσι χιλιάδες, που μαζί με κάτι άλλες από πρωτύτερα, ειλαν γίνε στην Τράπεζα ειλοισ-τρεις. Μα τί ζήμια άντίκρυζε τό μικρό αυτό κέρδος!...

«'Οπως ήμπετε, ή Μιμίκα εινε τώρα κάποια περιουσία. Κά σκέφθηκε μία στιγμή να σταματήσ ης εδώ. Μά τήν προφρασε πως τήν άφρισε ό Τζών.—ό φρενός, ό άπιστος, τό τέρας, τό κήνος,—να μην ξαναπαύη ούτε τήν κυρία Φραζέλη ούτε πουθενά. Μά δέν τό άποφάσιζε για δυό σκουδαίους λόγους: Πρώτο, τί χαρτζιλίκι θαζε στο έξής, πός θαζανε τά λούσα της, πός θα ζούσε όπως εινε συνειθίσσει ως τώρα; Θάναγκαζόταν να βάζη χέρι και στους τόκους και στο κεφάλαιο. 'Επειτα, τί ήταν ειλοισ-τρεις χιλιάδες για ένα κορίτσι σίν τή Μιμίκα; Ποιός τής σερβίσε τής θα τήν έκαίμε με τόσο άσημαντή προίκα; 'Η αν ήταν να μην παντρευθή.— κ' εινε λόγο να τό φοβάται.— πός θα έξασφαλίσε τή ζωή της για τό μέλλον; 'Ο άδερφός της κερδίσε τόσο λίγα! 'Επειτα μπορεί να παντρευότανε κ' αυτός μία μέρα και τρέχα— γυρένε τόν!...

Αυτά όλα συλλογίστηκε ή Μιμίκα κ' άποφάσισ να μείνη εκεί που ήταν. 'Από τό καιρό μάλιστα που ταμίσε ή μητέρα της κ' έβράστρη ή κωμοκόρα να τάνευζθη, ή δουλειά της Μιμίκας ήταν πολύ πιό εύκολη. Δέν εινε ανάγκη από πόρφαση για να βγαίνη όποτε ήθελε και να λείπη όσο ήθελε. 'Η μητέρα της ήξερε που πηγαίνη και, σά συνένηχη, μαρσούσε να τήν δικαιολογή και να τήν ύπερασπίσει, όταν καμμά φορά ό Νικόσ τής έρωταίσε για τά πολλά της «τροχιάματα» ή ενιδύνυσε να τήν ύποαυτηθή. Τέλος ή Μιμίκα εινε κάθε δικαιομία τώρα να δέχεται «καλούς φίλους» και στο σπίτι της. Γιατί όχι; Δέν θα κερδίσει έτσι όσα τής κρατούσε ή κυρία Φραζέλη; Καί δέν θάταν πάντα πιό όύγουστο στο σπίτι της παρά σ' ένα ξένο;

Κι' άρχισ από τόν κύριο Νικολάκη. Μία μέρα τόν ειδε στο δρόμο και τού ειπε: —'Ερέπε, στην κυρία 'Αντίσπις δέν θα πηγαίνο πια... —Μαί! μάλωσате; —Όχι δά... άλλα εκεί βλέπει κανείς πάρα πολύν κόσμο... λέγει καταντήσε άπλά... —Ναί, ε' αυτό δέν έχεις άδικο... 'Όστε τώρα, αν ήθελε κανείς να σέ ιδη καμμά φορά; —'Ω, εύκολώτατο! Ό μού κανάτε μεγάλη εύχαρίστηση νάρθυστο στο σπίτι μου. —Ναί; Καί δέν εινε κίνδυνος... να ιδώ εγώ εκεί πολύν κόσμο!...

—'Ω, τί λέτε! Δέν θα ιδήτε κανένα!... 'Η μαμμά συνήθησ λείπει κ' είμαι μονάχη μου με τίς ύπερέτριες. —Καλά λοιπόν, θα έλθω μία μέρα άπ' αυτές... 'Ισως κ' αύριο. —Σας περιμένω!

Κι' ό κ. Νικολάκης σημείωσε στο καρτέ του τό δρόμο και τόν αριθμό. Δέν έμεινε τώρα παρά να πη ή Μιμίκα και τής μητέρας της. Κι' όχι βέβαια μόνο για τόν ύπο... —Ποιός; έκαμε ή κυρία Ευριδίχη μόλις άκουσε τόνονομα του πολιτευμένου. Μ' αυτός εινε πολύ γνωστός, παιδί μου! Θα βουίξη ή γειτονιά που θα τόν ιδη να μπαίνη στο σπίτι μας. Μπορεί να τό μάθη κ' ό Νικόσ... —Δέ βαρύνεσαι! Άποκρίθηκε ή Μιμίκα. Θα τού πούμε τού Νίκου πός τόν γνωρίσαμε κάπου κ' ήθε να μάζ κείνη μία βίβλια. —Κι' αν θέλγη να τού τήν άναπαύσωση;.. Κι' αν πάη ύστερα να τού γυρέψη και καμμία χήρη;.. Δέν τόν λυπάται τόν κακόμοιρο;... 'Η Μιμίκα τό συλλογίσθηκε. Ναί, ή μητέρα της εινε δίκιο. Θάταν επικίνδυνον να δέχεται στο σπίτι της ένα τόσο γνωστό άνθρωπο. 'Άλλά μήπως ήταν λιγώτερο γνωστό κ' οι άλλοι που λογάρισε να προσκαλέση; Και πός θα δικαιολογούσε τες συγχές και παράξενες αυτές έπισκέψεις στο Νίκο, που βέβαια θα τίς μάθαινε; 'Α, δέν ήταν φρόνιμον καθόλου. Καλύτερα θάζανε να πηγαίνε πάλι στής κυρία Φραζέλη.

'Ετσι τόρατο σχέδιο έμεινε κ' όταν τήν άλλην μέρα, τάκόγμενα, πήγε ό κ. Νικολάκης, ή Πελαγία που κατέβηκε να τού άνοίξη, τού ειπε πός οι κυρίες ειλαν βγή έξω: ('Ακολουθεί)

Τζών, που τής έφρανε και τής περιέσσευ. Τώρα καλή ήταν άνακαμένη να πηγαίνη με τόν ένα και με τόν άλλον... 'Όλο της τό κέρδος άκ' αυτή τή θλιβερή ιστορία, ήταν οι είκοσι χιλιάδες, που μαζί με κάτι άλλες από πρωτύτερα, ειλαν γίνε στην Τράπεζα ειλοισ-τρεις. Μα τί ζήμια άντίκρυζε τό μικρό αυτό κέρδος!...

«'Οπως ήμπετε, ή Μιμίκα εινε τώρα κάποια περιουσία. Κά σκέφθηκε μία στιγμή να σταματήσ ης εδώ. Μά τήν προφρασε πως τήν άφρισε ό Τζών.—ό φρενός, ό άπιστος, τό τέρας, τό κήνος,—να μην ξαναπαύη ούτε τήν κυρία Φραζέλη ούτε πουθενά. Μά δέν τό άποφάσιζε για δυό σκουδαίους λόγους: Πρώτο, τί χαρτζιλίκι θαζε στο έξής, πός θαζανε τά λούσα της, πός θα ζούσε όπως εινε συνειθίσσει ως τώρα; Θάναγκαζόταν να βάζη χέρι και στους τόκους και στο κεφάλαιο. 'Επειτα, τί ήταν ειλοισ-τρεις χιλιάδες για ένα κορίτσι σίν τή Μιμίκα; Ποιός τής σερβίσε τής θα τήν έκαίμε με τόσο άσημαντή προίκα; 'Η αν ήταν να μην παντρευθή.— κ' εινε λόγο να τό φοβάται.— πός θα έξασφαλίσε τή ζωή της για τό μέλλον; 'Ο άδερφός της κερδίσε τόσο λίγα! 'Επειτα μπορεί να παντρευότανε κ' αυτός μία μέρα και τρέχα— γυρένε τόν!...

Αυτά όλα συλλογίστηκε ή Μιμίκα κ' άποφάσισ να μείνη εκεί που ήταν. 'Από τό καιρό μάλιστα που ταμίσε ή μητέρα της κ' έβράστρη ή κωμοκόρα να τάνευζθη, ή δουλειά της Μιμίκας ήταν πολύ πιό εύκολη. Δέν εινε ανάγκη από πόρφαση για να βγαίνη όποτε ήθελε και να λείπη όσο ήθελε. 'Η μητέρα της ήξερε που πηγαίνη και, σά συνένηχη, μαρσούσε να τήν δικαιολογή και να τήν ύπερασπίσει, όταν καμμά φορά ό Νικόσ τής έρωταίσε για τά πολλά της «τροχιάματα» ή ενιδύνυσε να τήν ύποαυτηθή. Τέλος ή Μιμίκα εινε κάθε δικαιομία τώρα να δέχεται «καλούς φίλους» και στο σπίτι της. Γιατί όχι; Δέν θα κερδίσει έτσι όσα τής κρατούσε ή κυρία Φραζέλη; Καί δέν θάταν πάντα πιό όύγουστο στο σπίτι της παρά σ' ένα ξένο;

Κι' άρχισ από τόν κύριο Νικολάκη. Μία μέρα τόν ειδε στο δρόμο και τού ειπε: —'Ερέπε, στην κυρία 'Αντίσπις δέν θα πηγαίνο πια... —Μαί! μάλωσате; —Όχι δά... άλλα εκεί βλέπει κανείς πάρα πολύν κόσμο... λέγει καταντήσε άπλά... —Ναί, ε' αυτό δέν έχεις άδικο... 'Όστε τώρα, αν ήθελε κανείς να σέ ιδη καμμά φορά; —'Ω, εύκολώτατο! Ό μού κανάτε μεγάλη εύχαρίστηση νάρθυστο στο σπίτι μου. —Ναί; Καί δέν εινε κίνδυνος... να ιδώ εγώ εκεί πολύν κόσμο!...

—'Ω, τί λέτε! Δέν θα ιδήτε κανένα!... 'Η μαμμά συνήθησ λείπει κ' είμαι μονάχη μου με τίς ύπερέτριες. —Καλά λοιπόν, θα έλθω μία μέρα άπ' αυτές... 'Ισως κ' αύριο. —Σας περιμένω!

Κι' ό κ. Νικολάκης σημείωσε στο καρτέ του τό δρόμο και τόν αριθμό. Δέν έμεινε τώρα παρά να πη ή Μιμίκα και τής μητέρας της. Κι' όχι βέβαια μόνο για τόν ύπο... —Ποιός; έκαμε ή κυρία Ευριδίχη μόλις άκουσε τόνονομα του πολιτευμένου. Μ' αυτός εινε πολύ γνωστός, παιδί μου! Θα βουίξη ή γειτονιά που θα τόν ιδη να μπαίνη στο σπίτι μας. Μπορεί να τό μάθη κ' ό Νικόσ... —Δέ βαρύνεσαι! Άποκρίθηκε ή Μιμίκα. Θα τού πούμε τού Νίκου πός τόν γνωρίσαμε κάπου κ' ήθε να μάζ κείνη μία βίβλια. —Κι' αν θέλγη να τού τήν άναπαύσωση;.. Κι' αν πάη ύστερα να τού γυρέψη και καμμία χήρη;.. Δέν τόν λυπάται τόν κακόμοιρο;... 'Η Μιμίκα τό συλλογίσθηκε. Ναί, ή μητέρα της εινε δίκιο. Θάταν επικίνδυνον να δέχεται στο σπίτι της ένα τόσο γνωστό άνθρωπο. 'Άλλά μήπως ήταν λιγώτερο γνωστό κ' οι άλλοι που λογάρισε να προσκαλέση; Και πός θα δικαιολογούσε τες συγχές και παράξενες αυτές έπισκέψεις στο Νίκο, που βέβαια θα τίς μάθαινε; 'Α, δέν ήταν φρόνιμον καθόλου. Καλύτερα θάζανε να πηγαίνε πάλι στής κυρία Φραζέλη.

'Ετσι τόρατο σχέδιο έμεινε κ' όταν τήν άλλην μέρα, τάκόγμενα, πήγε ό κ. Νικολάκης, ή Πελαγία που κατέβηκε να τού άνοίξη, τού ειπε πός οι κυρίες ειλαν βγή έξω: ('Ακολουθεί)

Τζών, που τής έφρανε και τής περιέσσευ. Τώρα καλή ήταν άνακαμένη να πηγαίνη με τόν ένα και με τόν άλλον... 'Όλο της τό κέρδος άκ' αυτή τή θλιβερή ιστορία, ήταν οι είκοσι χιλιάδες, που μαζί με κάτι άλλες από πρωτύτερα, ειλαν γίνε στην Τράπεζα ειλοισ-τρεις. Μα τί ζήμια άντίκρυζε τό μικρό αυτό κέρδος!...

«'Οπως ήμπετε, ή Μιμίκα εινε τώρα κάποια περιουσία. Κά σκέφθηκε μία στιγμή να σταματήσ ης εδώ. Μά τήν προφρασε πως τήν άφρισε ό Τζών.—ό φρενός, ό άπιστος, τό τέρας, τό κήνος,—να μην ξαναπαύη ούτε τήν κυρία Φραζέλη ούτε πουθενά. Μά δέν τό άποφάσιζε για δυό σκουδαίους λόγους: Πρώτο, τί χαρτζιλίκι θαζε στο έξής, πός θαζανε τά λούσα της, πός θα ζούσε όπως εινε συν

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΑΣΟΥΝΤΑ ΣΠΙΝΑ

(Συνέχεια και τέλος)
Υστερ... σούθησαν για πολλή ώρα. Ένω ο μαστός...

—Πώς; Ποιος παντρεύεται;
—Εκείνη ξανά, καρφόνοντας επάνω του τα μαύρα...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

—Εκείνος απόμεινε βουβός;
—Εκείνος απόμεινε βουβός; αλλά κεντήθηκε...

πλατεία. Η χήρα, στο κατώφλι της πόρτ...
της, φώναζε: —Βοήθεια! Βοήθεια!

—Πού είναι; πού είναι;
—Η χήρα έδειξε το σπίτι της 'Ασούντας.

—Ο ένομοτάχης ελε;
—Δύο άνδρες έδω, μπροστά στην είσοδο.

—Και σκούνησε τη τζαμπορτα.
—Πώς είν' έδω; ρώτησε με δυνατή φωνή.

—Πώς είν' έδω; ρώτησε με δυνατή φωνή.
—Τότε, από την άκρη του κρεβατιού, ή Σπίνα...

—Ακούμπησε τον χείρι της στο στήθος, και άκουσε καθαρά:
—Εγώ, κύριε μου στήθη.

—Εγώ, κύριε μου στήθη.
—Μετάφρ. Π. ΣΑΛΒΑΤΟΡΕ ΝΤΙ ΤΖΙΑΚΟΜΟ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
□ ΧΑΡΟΣ □

1
Δόξα, ώσαννά, στο Χάρο έμένα!
Όταν ή νύχτα άρχι ήλιμμένα...

2
Είμαι ο άθάνατος ζωγράφος,
που άν άρκατος ο κρός τάφος...

3
Σπίτι βουβό, σκοτεινιασμένο,
άπ' την πνοή μου στοιχειωμένο...

Κι' ώριμένα οι νυχτερίδες μόνο
τρογγύω σου κλώθουν τον κόπο...

Σάν το φθινόπωρο μαρταίνω
με την πνοή μου όθε διαβαίνο...

Και μέσ' από τα αιώνια δάση
ή κελιδούνε τάχως μάσει,

Κι' ή αύγουσα σάν άγχοροδίξη
και τ' άστρα της άποκομίζη...

Κι' ή μαύρος μου καδός πεταί,
της κοιμισμένη ήχώ ξυπνάει...

Κι' ένώ στά φύλλα και στη χλόη
τ' άέρι πνέει σά μοιρολόι,

Δόξα, ώσαννά, Ζωή, στο Χάρο!
Θέλω τ' άπόκρυφο να πάρω...

Ο' έρωτικός δδηρός σας
—Δέν θάείσοχρησής στην καρδιάμιας...

—Γιά να έμπνεύσης έμπιστοσύνη
στην γυναίκα, πρέπει νάχης έμπιστοσύνη...

—Πάντα την ώρα που πρόκειται
να σε διάξω, άρνηται μία ή γυναίκα...

—Ο' έρωτικός δδηρός σας
—Δέν θάείσοχρησής στην καρδιάμιας...

Ο ΛΑΝΔΡΥ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΠΕΛ, Ο ΑΝΤΑΞΙΟΣ ΠΡΟΚΑΤΟΧΟΣ ΤΟΥ

Όπως προεβλέπετο, ο Λανδρύ δέν την εγγύ...
—Τί άπέγειν ή δεύτερα, ή 'Ελίσα Μπαί...

—Μπορεί ν' άπέθανε σ' άλλον τόπο,
μπορεί νά 'ξη διαβάσει έφημερίδες, όλα είναι...

—Όπως δήποτε, έξηφανίσθη!
—Έτσι λέγει.

—Τήν είχατε ματρεά;
—Όχι, ζώο. Σκόπευα νά την κάμω ματρεά...

—Τό βράδυ που την πρωτοείδα 'Αλλά την ή...
—Και τό άκουστέριον γέλα.

—Και έγώ είμαι περίεργος νά μάθω,
άπαντά ο Πέλ.

—Τό έκαμεις; Οι γείτονες ήσθάνθησαν μία
τόσο κακή μυρωδιά, όποτε δέν μπόρεσαν νά...

—Θά 'Ιγανξάνορεξίαν.
—'Η 'Ελίσα Μπαίμερ ήταν άρρωστη.

—Ο πρήν άπειριστός της δέν την έτρεφε
καλά.

—Είδαν ίγνη αίματος σάτι σου;
—Είμαι φθισικός και φτίνω αίμα.

—Είδαν φωτιά τή νύχτα στην κουζίνα σου.
—'Εβραξά ζεστά.

—Μά επί τέλους τάρουχα της ύπερηστίας σου;
—Όχι γιά δόξα μου φράγκα, δέν άξίζει τον...

—Μπορεί νά βρίσκειται σέ κανένα μοναστήρι
καλογορη.

—Τίποτε περισσότερο δέν κατόρθωσαν νά
του δώσουν.

—Ο καθήγητής Μπουραρτέλ δέν έπίστευε
κατ' άρχάς ότι ένα πτώμα μπορεί νά καθ...

—Και κατόπι νά τεμάριζα της σαρκός νά ριφθούν
μέσα εις αίτην ής καύσιμος ύλη.

—Θά τους τήν άλλέξω έγώ τή ζωγραφία,
νάν της συμπάξω λιγάκι νά ζεστασιώσι...

—Πήγε καί πήρε ένα βάζο μανού μογοιά και
μία σάλλα. Καί έτροποποίησε την ζωγραφία...

—Ο Πέλ, κατεδικάσθη εις θάνατον διά τον
φρόνον της 'Ελίξας Μπαίμερ και ήσθάνθη...

—'Η πεθερά σας έλεγε γιά σας...
—'Ο έκοχρον ο Πέλ, άν πρόκειται νά δώση...

—'Αλλ' αὐτή τή φορά γλύτωσε τό κεφάλι του
κ' ή κατεδικάσθη μόνον εις ισόβια δεσμά.

—'Απ' έσέπου ο συνηγορός Λαγκέρ έσητόρευε
μετά ζέσους: 'Πώς διατείνεσθε ότι ο Πέλ...

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΤΟΥ ΤΟΙΚΟΥ
Με την κόρη στον όμο και τό τσιγάρο στο...

—Ο κύριος Λίγδας; ρώτησε ο κύριος χα...
—'Εγώ είμαι, ειπε ο γέρος κοιτώντας τον...

—Είμαι ο άντιπρόσωπος της 'Εταιρείας
των Διαφημισών, ειπεν ο κύριος δείχνοντας...

—Νά κολλήσουμε δύο παλούκια και νά καρ...
φάσουμε πάνω ένα σαγίδι ζωγραφιστό, την...

—'Οταν ο μαρίμπα Λίγδας πήγε νά την ιδή,
πήδησε άπ' τό κακό του. 'Εκάνον στην μεγάλη...

—Μπορεί νά βρίσκειται σέ κανένα μοναστήρι
καλογορη.

—Τίποτε περισσότερο δέν κατόρθωσαν νά
του δώσουν.

—Ο καθήγητής Μπουραρτέλ δέν έπίστευε
κατ' άρχάς ότι ένα πτώμα μπορεί νά καθ...

—Και κατόπι νά τεμάριζα της σαρκός νά ριφθούν
μέσα εις αίτην ής καύσιμος ύλη.

—Θά τους τήν άλλέξω έγώ τή ζωγραφία,
νάν της συμπάξω λιγάκι νά ζεστασιώσι...

—Πήγε καί πήρε ένα βάζο μανού μογοιά και
μία σάλλα. Καί έτροποποίησε την ζωγραφία...

MARIE CORELLI ΝΤΟΛΟΡΕΣ Μετ. Δίδος ALEX

50 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 50

Και ξαφνα της ήλθεν η ανέμενη τοδαρήση έμπεδον το βροχόν και να παύση να εινε έμπόδιον εις την ευτυχίαν του! Αφού έγραψεν εις την Βιολέτταν ότι θα έκτελλοσ όσα ελχον ύποσχεθί, γιατί αυτή να τον άγοροσ; — "Αν έγω έλειπα, έσέπτετο, ή Βιολέττα Βιάρ θα έδεχτο βεβαίως τας προτάσεις του και ό Φίλιππος θα ήτο εύτυχης.

Της Ντολορες ή εύαισθητος καρδιά έλυπειτο βαθύτατα, γιατί, χωρίς να τό θέλη, ήτο ή άφορη ή έδυστυχισαν δύο άλλοι! Έλυπειτο και τόν έαυτόν της, αλλά κατά δεύτερον λόγον δέν ευλόγητο παρά τόν Φίλιππον, τόν άγαπημένον της Φίλιππον που είχε χάσει έξ αίτίας της τής ευτυχίαν του. Και ύπεροσ, ύπεροσ φορηά! Ητο από τούς χαρκαχτήρας που δέν ήμπορούσαν να κλάσουν.

Απέναντι της ήτο ένας μεγάλος καθρέπτης, μέσα εις τόν όποιον εκούταξε μηχανικώς και παροστήριος τότε ότι ήτο άκόμη ένδεδυμένη όπως ελχεν έπιστοφίμεν από μίας ώρας από της κυρίας Αλόρια. Τό καπέλλο μόνον έλειπε. Έσκηόθη σάν να ελχε σκεφθί ξαφνα και εκούτησε τό κουδούνι και όταν παρουσιάσθη ό ύποστής:

— Τζόν, — τού ελεπε με όσον ήρεσιώτερον τόν φωνή ήδύνατο — άπόψε θα γευματίσω έξω και π. θανόν ν' άργήσω να έπιστοφίμοσ.

— Πάλλυ καλά, μυλιόδη, άπήνησαν ό Τζόν, κη άκοκλήθεισ με σεβασμόν άπεσφίθη. Η Ντολορες έστάνειξ έλαφορ τότε και άνέβηκεν εις τό μπουντοάρ της. "Όι τό άγκημένο αυτό δοματικά πόσον άγαπητό ήτο ή "Βμοιαζε με μικρή έρωτική φροιά, όπου ελχον περσίει τόσα άλομότητα άπογεύματα μαζί με τόν Φίλιππον... Τό τζάκι ήτο άναμμένο και ή Ρίτα, ής έντελος ιδιαιτέρα φροντίς ήτο νά έπιμελήται τίς διαμερίσματα της νεοσάς της κυρίας, ελχεν άνάψει την μικρή λαμπτήρα και ένα έλαφορ όρδονο φώσ ήτο χυμένο εις όλα τριγύρω. Νά ή άγαπημένη πολυλόδια, που τόσες άμέτροτες φορές ελχε δεχθί επάνω της τόν λατρευτόν της Φίλιππον" νά τό μικρό τραπέζι, όπου έκαρταν άκίποτε μαζί τόν πρωτόν τούς καφέν. Για άτέλειωτες στιγμής εκούταξεν ή Ντολορες όλα αυτά τό άγαπητά της άντικείμενα ύστερα, χωρίς όυτε ένα άκρο, εκάθισεν εις τό μικρό γραφειάκι της, έγραψεν άλλιας λέξεις εις ένα φύλλον χαρτί, τό έβλεπε εις ένα φάκελο και έγραψεν εκ' αυτού την διευθύνειν του πατρός της. Κατόπι επήρσεν ένα άλλο φύλλον χαρτίου και ήρχισε νά γράφει:

έξαμογέλασε βεβαιάμενα.

— Πράγματι δέν μου εινε πολύ συμπαθήσ αυτή ή Λουίζα, αλλά μου φέρεται πάντοτε καλά κ' έτσι εύρίσκω λίγη εύχαρίστησι μαζί της. — Καλά, και τώρα κίμω μου την χίρι νά στελής άμέσως αυτό τό γράμμα εις τό ταχυδρομείον. Καληνύκτα, άγαπημένη μου Ρίτα! — και με μίαν αϊφνιδίαν όρημν την έσφισεν εις τας άγκάλης της και την έφίλησε με θέρημν.

Η Ρίτα όμως άγχι νά εύχαριστήθη την εκούταξε τρομαγμένη. — Γιατί ελσθε έτσι διαφορετική άόψη; άνέκραξεν έκληκτικη. Πού θά πάτε; Τι σημαίνει ό άποχωρητισμός αυτός; Νομίζεαι κανείς πως φεύγετε για πολύ μακριά.

Η Ντολορες κατέβαλεν ύπεράτης προσπάθειαν για νά κινήη την συνκίνησή της. — Σου φάνεται παράξενον επειδή σ' έφίλησα, Ρίτα; της ελεπε μ' ένα χαμόγελο. Εινε επειδή δέν θα σέ ξαναίδω χωρί άπόψε. — Η Ρίτα της έπιασεν άπότομα τό χέρι. — Πού θά πάτε; την ξαναρώτησε μ' έπιμονήν. — Σ' ένα φιλικό τραπέζι, άπήνησαν ή Ντολορες λιγάκι στενοχωρημένη. Μη μου κάνεις άλλιας έρωτήσεις, Ρίτα, μόνον πύγαινε, σέ παρακαλώ, αυτό τό γράμμα εις τό ταχυδρομείον. Πρέπει νά τό λάβη γρήγορα ό μπαμπάς.

Η Ρίτα ήναγκασθη νά ύπακούσθ και ή Ντολορες μείνασ μόνη έσοικε να κρούη τό γράμμα που ελχε γράψει προς τόν Φίλιππον μέσα εις ένα μικρό βιβλιαρόν με ποιήματα, που έσυνήθιζε νά διαβάζη. Άλλά διά ν' άναγκασθ τόν Φίλιππον να τό προσέξθ έβγαλε μία μικρή άλυσούδινα χρυσή με ένα άδαμάντινον στενόν, που εκρέμοτε εις τό στήθος της, και την έτόλιξε τριγύρω στο χυροσδεμένο βιβλιαρόκι. "Υστερα εκρυψε προσεκτικώ όσα κοσμήματα έφορούσεν εις την μπριζουτιέρα της, έπληρεν άλλια χαρτονομίσματα, άκριβώς όσα ύπελόγησεν ότι θα της έχρησίμευαν διά τό ταξείδι, και έβγαλε τό καπέλλο της. Μία ματιά, που έροριζε τριγύρω, την έκαμε νά προσέξθ μία μινιατούρ του Φίλιππου, που ήτο επάνω εις την τουαλέταν της" έτρεξε τότε, την εκούταξεν επί τινας και ύστερα την έπληρε και την εκρυφεν εις τό στήθος του.

— Ητο τόσον καλώς πάντοτε μαζί μου, έμψύχισε, και μ' έκαμε τόσον εύτυχισμένη! Έκούταξε ορμώδης την άδειαν πολυλόδια, ύστερα τό γραφειάκι της. τό μικρό τραπέζι, και με μία άπότομη γερονομία ήρωξε την θύραν και όρμησεν έξω, σιν να έβρθηέτο μέσα εις ένα κίμα... Εύτυχώς ό Τζόν έλειπεν αυτήν την στιγμήν κι έτσι ή φυγή της διήλθεν άπαρητήτως. Ένα άμαξάκι την άδήγησε γρήγορα-γρήγορα εις τόν σταθμόν, και, οσσιτισμένη από τόν πολύν όθούρον τριγύρω της και από τά βλέμματα θαυμασμού που έπροκαλούσεν ή παρουσία της μεταξύ τού πλήθους, έτρεξε ν' άγοράσθ εισιτήριον.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έργάζομαι τά έργα τών κ. κ. Κ. Παπακαραγώτου, Σ. Βαριανού, Ρούλη Σαρρή και Δ. Πομόνη. Τό «Θάλασσα-Ζωή» της διδος Μαρίκις Κοσμιά, καλογορημένο εινε, αυτή ή παραβολή όμως εινε παρά πολύ συνητημένη, ώστε να μην αξίζη νά επαναλαμβάνεται. — Χωρίς καμμίαν προσηγορίαν έπίσης τά έργα τών κ. κ. Γ. Ίωγγινίδη, Ίδαντισού, Ί. Άναγνωστοπούλου, Σ. Κερζύρα. — Πολλά λάθη έχουν οι στίχοι τού κ. Κ. Κομποπούλου. — Χωρίς γενικόν ένδιαφέρον τά κομμάτια τών κ. κ. Μ. Μ. και Γ. Σκουρτανιώτη. — Μεγάλα τά κομμάτια τών κ. κ. Tent-Kastl και Γ. Καλογεράτου, όπως δ' έχω δηλώσει μεγαλύτερα τό ένός τρίτου της στήλης της «Σφαίρας» δέν έργάζομαι. — Ο κ. "Αλκις Λούδορς έν δέλη νά εκρήξθι τό τραγούδι του να τό ξαναεπιείη μαζί με τ' όνομά του. — Θά δημοσιωπή τό «Στου Ζακπιέου τό κα πάροκ» κ. "Α. Καρφέτι, και όταν δημοσιωπή, στέλλετε άλλο. Τό βέβαιον εινε ότι τά τελευταία φύλλα ένεκα τού δημοφιλήσματος δέν έδημοσιωείοντο άκριά ενγκριμμένα. Θά προσπαθήσω ν' αναληρώσω την καθυστέρησιν. — Θά δημοσιωπή τόν δύο μικρά, ο. κ. Μιμή. — Θά δημοσιωπή, κυρία Γεωργία Παπασταύρου. — Τό είδα, κ. Β. Μαθιόπουλε. — Δέν έχω καιρόν να κάνω φάρσες στους άναγνώστας, κ. Αρμένι, όπωσδήποτε ένεπινο που είπα θά γίνη. — Γιατί δέν μου γράφετε ποιά εινε νά τραγουδία αυτά, κ. Πομόνη!

Άθηναίων δέν θα γίνη εάν δέν λάβω πρώτα άκριτές και καλές φωτογραφίες. Γι' αυτό, άν-άφταντάν, προσέχηξθα άλλον διαγωνισμόν.

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μεταφράσεις τού γαλλικού ποιήματος «Reverie» που έδημοσιωπή εις τό ύπ' αριθ. 150 φύλλον της «Σφαίρας» έλαβα εκ μέρους τών κυριών, κυριών και δεσποινίδων: Μαρίς Πολυχρονάκη, Σπργανζα, Τροβατόρος, Χ. Μαρκέτου, Σ. Δερδελέ, Α. Πάλλα, Ε. Βερνίκου, Σ. Κυτωνάκη, Ι. Κοινότου, Μ. Ζεντζή, Μαρίς Λούβαρη, Ε. Πακαστεράνου, Μ.ρίκος Πακαγιάννη, Κ. Καραβία και Β. Σακελλίανος.

Κριτικήν επί τών μεταφράσεων δέν μπορώ να κ. μω, ειμή μόνον όταν λήξθ ό διαγωνισμός. Μεταφράσεις θα περιέμω μέχρι της έπομένης Τετάρτης και εις τό προσεχές φύλλον θά ύπάρχουν τ' άποτελέσματα. Δέν έθεσα ως όρον την τήρησιν τού ίδιου μέτρου κ. Μιμή. «Εί δυνατόν» έγραφα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

«Αν ήτο τελευταίον, με τός λεπτάς εκφράσεις που ύπάρχουν εις την γαλλικήν, θα ήτο δυσκολώτερα ή μεταφράσις του. — Τι να είπώ, δις Τακτική Άναγνωστον; Δέν έχουεράτε ή έπιστολή σας διά νά πεισθώ ότι πολύ δύσκολον εινε νά κινή κανείς πνεύμα.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Σ. Έλευθεριάδην. Ένεγράφητε διά μίαν τριμηνίαν με τας 5 δραχ. ή άλλη έπιστολή δέν έλήφθ. — Δ. Βλάχου. Πάντως άν έλήφθ ή έπιστολή σας θα έδημοσιωπήσαν άνάλογοι λέξεις. — Π. Δερμικη. Δραχ. 5.— Σ. Σοφινόν. Με τό ύπόλοιπον ένεγράφητε μέχρι τέλους Δ)βρίου.— ΣΙΒ Δύνατες. — Α. Αλιμάνη. «Ηρω» έστάλη. Διά την Ίουδήθ ένεγράφητε. — Α. Χριστοπούλου. Άν δέν έδημοσιωπή δέν έλήφθ. — Α. Τζανη. Δο. 5 φακέλους θα προμηθευθήτε άλλιαζού. Σ. Φαγκουλίαν, Ι. Λάγκαν, Γ. Φωναζάκιον. — Συμπληρωσές συνδρομής έλήφθ. — Ι. Σιντασίανη. Εξάμισον δραχ. όκτα. — Ηλ. Κοϊν. Άν δέν έδημοσιωπή δέν έλήφθ. — Ε. Καρατάσιον. Έτοιμάζεται Ίουδήθ. Κατόπι άλλα. — Έμμ. Σκούραν. Εξόφλησις έλήφη εύχαριστούμεν. — Α. Μαιναντάκον. Εύχαριστός να σ' στέλλωμεν τά φύλλα αξία αυτών δρα. 15. Η Ίουδήθ δέν έξεδόθη άκόμη. Έτοιμάζεται. — Κλ. Κουλάλη. Προγενοστέρα έπιστολή σας δέν έλήφθ. Έργον θά κοστίσθ 16 δρα. — Πολίτισσαν. Εύχαριστούμεν γιά τό μοντέλο. — Δ. Τ. Ν. Σ. Μερόν γιά τό νόμισμα. — Γ. Θεοδοσίου. 1.50 δρα. εινε εις διάθεσιν σας, διότι αυτά δέν δημοσιωείονταν ύστερα. — Μ. Αστέρην. Τετρασχιον θα δημοσιωπή.

Έλήφθσαν άι συνδρομαί τών κ. κ. Μυρ. Λαμπρακη, Μαρ. Κοτζακη, Ν. Μαλιωτάκη, Δ. Κεραλογιάννη, Ν. Πολίτου, Άναγ. Βλάχου, Τουλ. Βάρθη, Χρ. Τεϊζή, Σ. Μπακοστάμου, Ν. Κουτροβάλα, Κ. Λινάρδου, Ι. Περισάλη, Ε. Ρούσση, Σ. Ξανθουλά, Ι. Κακβαλά, Β. Παπαδοπούλου, Η. Μοσχολία, Ν. Πατασσά, Γ. Σαβράμπλαση, Γ. Παπαθεοτοκλήτους Ι. Πάντζαλη, Κ. Άθανασιάδου, Α. Σαζόνη, Η. Τσαούση, Ε. Λιαγοδή, Α. Τζιάνη, Α. Φρονίμου, Εδθ. Μανουσού, Κ. Τσίτσου, Σ. Γεωργιάδη, Ε. Γκρούστη, Μιλτ. Σωτήροζ, Γεο. Πρωιάζη, Ι. Παπαζήση, Π. Κωστιά, Ε. Πετρούχη, Ι. Αποστολοπούλη, Μ. Μαζαράκη, Κ. Κυριάκη, Ε. Μαρκαντινάτου, Γ. Ζεκαλάκη, Στ. Κασούδη, Α. Παπαδοπούλου, Κ. Μπάλλα, Π. Μαντά.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Φιλελεύθερο Σαμουτόπουλο» «Βισιόφορον Καλαματιανόπουλο» «Σοσιαλίζον Θρακόπουλο» «Τρελλή Ξανθούλα» «Απαρηγόρητος Ταχυδρομός» «Ρός Ποδίστα» «Ακατάβλητο Έδζονάκι» «Άήτητος» «Πικρό Χαμόγελο» «Λουκία» «Νυχτοπερατής» «Αλανάκι» «Πανεμένο Σταυράκι» «Πικραμένο Άετός» «Διαβήτης Ζαγγαριού» «Γαλαξίας» «Θλιμμένος Γκιώνης» «Έκλαμπρος Άστέρ» «Τουρκοφίλον Κανόν» «Πονεμένη Καρδιά» «Ταχυδρομός Άγάπης».

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1922

(Έκάστη έγκρισις ή άναγνώσις δραχ. δύο) «Βέλος τού Ηρακλή» «Reve Fleuri» «Χαλύβδινα δόντια» «Μυστηριώδης Ρασοφόρος» «Μαύρος Σκελετός» «Άνθρωπος χωρίς κεφάλι» «Σρόφορο» «Φαλίχης», «Στραγγαλιστής άπαισιος» «Ασκη Κουκού» «Ίπκός τού Πηλίου» «Έξαφανισθείς άεροπορός» «Κακός δαίμων», «Πρόληψη Σαρήν» «Δούξ Άλτενχάιν» «Ίπκός Άθηνών».

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

— 20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ —

Νέος μορφωμένος ατελει ήλληλογραφίαν με ήλληλίδας και ήλληλόπουλα όπου ζουν εις την Ελλάδα, Μικρασίαν, Αδριατικήν και εις όλοιον σχεδόν τό έξωτερικόν προς άπόκτησιν φίλιας. Γράφατε John Petrakis P-O Box 12 Bryan-Ohio u.s.a.

— Νεαρός άνθ' γός τραυματίας ατελει ήλληλογραφίαν μετά δίδων. Προτιμώται Άθηνών, Άρτης, Σμύρνης, Σαράντα Εκκλησιών, Ίωαννίνων. Γράφατε «Χ. Κ.» νοσοκομείον «Εύαγγελισμός».

— Νεαρός άνθ' οστής τραυματίας ατελει ήλληλογραφίαν μετά δίδων. Προτιμώται Άθηνών, Αιγίου, Σμύρνης, Κορθελίου, Σκοπός Γεωργίου. Γράφατε «Δ. Κ.» νοσοκομείον «Εύαγγελισμός».

— «Ευρέτην Κομμινέ» δέχομαι ήλληλογραφίαν σας. Ηλ. Άχ.

«Αλ! ιδρύθη συμμορία «Χαλύβδινα Δόντια» σκοπόν έχουσα την εκκαθάρισιν πασών εν τη «Σφαίρα» δρόντων συμμοριών άνώτατος άρχηγός «Μυστηριώδης Ρασοφόρος», άρχηγός «Μαύρος Σκελετός», υπέροχος άρχηγός «Άνθρωπος χωρίς Κεφάλι», γραμματέας «Σρόφορο», ταμίας «Φαλίχης», εισαγγελικός «Στραγγαλιστής άπαισιος», Ίπκός Άθηνών ύποτάξου μέσω «Σφαίρας», άλλοι τρεις Σειρήνες ύποταχθήτε Μ. Μ. Άδμ. Πανυλδ. δεχόμεθα μέλη εξ Άθηνών, Πελοπόσου γιά νά ξέρουν μερικώ έκπτος εξ όλης της Ελλάδος. Χαλύβδινα Δόντια θυρίς 3 Γραφεία «Σφαίρας».

— Νεαρός χωροφυλάς ήλληλογραφεί με δίδας Άθηνών, Χανίων, Σμύρνης, Βαϊνιόριου και Κον' πόλεως. Γράφατε «ό Υιός της Κρήτης» άστυνομικόν σταθμόν Τροφεικού Μ. Άσίας.

— Πεισιθάνατος, Γύθειον. Γιατί δέν άπαντάτε; τί συμβαίνει; άνησυχώμεν. Γράφατε μέσω «Σφαίρας» «Θλιμμένος Καρδιές».

— Ασθενώ βαρέως «Εδελ. Κίγγ». Τρεξέ άδίαστικοσ φίλοι αϊτούν ήλληλογραφίαν με νέους και νέας πανταχού. Γράφτε «Νυχτοπερατής», «Αλάνα» και «Πανεμένο Σταυράκι» p. r. Μολόιο.

Συμμορία τρέμει μας, «Σκοτεινή Συμμορία» σέ άποκαλύπτωμεν βαρχηγγέ «Ενισστε Ουδανέ». Εισα ό Παν. Λαμρ. Τρεξέ Σειρήνες άνεκτέλεστος ή διαταγή σας. Μυστηριώδης Συμμορία.

— Άναλλάσσω έρωτικώς έπιστολάς με δίδας Χ. Μ. p. r. Παύρας.

— Τρελλή δακτυλογράφος εινε άνδρας ΣΙΒ. — Νεαίς ζητει άνταλλαγήν με άπαντας ψευδομνηστούς. Γράφατε «Αιμάσσουσαν Καρδιά» p. r. Βόλον.

— Γενόμενον άρχαρισμόν εξέλεγεισαν άρχηγός «Πρόσιον Σκελετός, ύπαρχηγός «Πρόσιον παιδί», γραμματέας «Πρόσιος γραφεύς» ζητούνται πανταχούθεν μέλη και άντιπροσώποι. Γράφεται θυρίς 171, Γραφεία «Σφαίρας», Συμμορία «Προσίνης γερούς».

— Ίολάνθη Μέξμηρ». Σας έγραφα επανειλημμένως. Γιατί δέν απαντάτε; Μησός έσυχρησθήσθην. Ηλ. Γεωρ. — Μικρόν Ξανθούλων και Γαλανομάταν. Έάν δέν απαντήσετε εις τό τελευταίο γράμμα μου θά σας άποκαλύψω μέσω «Σφαίρας», «Καλάμι».

— Υδροκέφαλε !! ίπκο τα Άθηνών. Στο μαγαζί εζίβα ζάνεισ στην «Σφαίρα» άποκαλύψετε κανείς, «Άγριοι Άγαρινοί».

— Άναλλάσσω σ. p. και έπιστολάς με χίρας μέχρι 25 έτών σκοπός ό γάμος. Γράφατε «Α. Β.» Άνθ' γόν p. r. Ένταύθα.

— Ζητώ άνταλλαγήν μετά δίδων, έπιστολών και σ. p. Γράφατε «Πρόληψη τού Άββάτου» p. r. Κέρκυρα.

— Μίμη. Γιαυτό ιδέαν δέν έχω, νομίζω δε ότι ποτέ δέν ελχεν θέσιν τούς λέξις. «Χωροκατοπούλα».

— Άναλλάσσω σ. p. και έρωτικώς έπιστολάς με δίδας σκοπός άποκατάστασις. Γράφατε Έρριον Ίωαννίνων Ά Σερτά. Νοσοκομείον Άδριανούπολις.

— Νεαρότατος χωροφύλας ζητει ήλληλογραφίαν με κορίτσια άπάσης της Ελλάδος. Γράφατε «Απογοητευμένο Χωροφυλακίκι». p. r. Καλάμας.

Η ΑΔΙΑΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Από νεαροί ύπαξιωματικοί προς διασκέδασιν της μονοτονίας ζωής των ήλληλογραφούν με δίδας. Εκείνης, ήτις θα γράφη πρώτη, θα της δορίσωμεν την φωτογραφίαν μας. Γράφατε Α. Άχιλλέας και Λύσανδρον Άγγελόπουλον Π Πολύζια 45ον Σύνγμμα Πεξ. τ. τ. 903.

— Λογίας Πεζικού ζητει ήλληλογραφίαν μετά δίδων Σμύρνης, Μαγνησίας. Αϊβαλή, Πατρών, Καλαμών, Σκοπός Γεωρ. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράφατε: Λογίαν Μήτηρον Γεωργιον, 33ον Πεξ. Σύνγμμα 2ον λόζον τ. τ. 927.

— Νεαρός λογίας άγον τόν 101 γεμαδία και διαμείνον εις τάς πέραν τού Άριόν τρώγλας ζητει ήλληλογραφίαν μετά δίδων κοινού τού προς διασκέδασιν της άγίας του. Άποκλείονται Πελοπόσου, Σμύρον. Γράφατε: Γ. Θεοδοσίου Συνεργετον ν Μεραρχίας τ. τ. 927.

— Πόχη μου, Παύρας με θυμάσαι; ποινώ, θέλω να σου γράφω, αλλά με τί τρόπο; θέλεις στό p. r.; ή ποιό άλλο; γράφε μου στη διεύθυνσιν από ζεύξης, άστυνομικό, κομμινένο. Ό Θεόδωρος σου. Ιον Σύνγμμα 907.

— Απο ύπαξιωματικοί ήλληλογραφούν με δίδας και κυρίας Μυτιλήνης, Χίου, Σμύρον, Άθηνών, Σμύρνης, Προύσσης. Γράφατε: Π. Παντελήν λογιαν, Τίτιαν Παλαολόγον, λογιαν 23ον Σύνγμμα Πεξ. Ι Πολύζια τ. τ. 904.

— Άναλλάσσω έπιστολάς με δίδας. Σκοπός Γεωρ. Γράφατε: Αλέξαν. Σακελλαρίου Ιον Σύνγμμα Πεξικού Μ. Έπιτελείου τ. τ. 907.

— Μορφομένο κορίτσια, άρρασευδέει όποια από σās προσέση νά παραλύσθ τά βροεία χέρια της μονοτονίας που μάς πνίγει, θίχει σκλάβες τις πονεμένες μας καρδιές. Προτιμώμε Άθηνών, Κερζύρας, Ζακύνθου, Χανίων, Χίου, Μυτιλήνης και Σμύρνης. Γράφατε: Φανταρίστικος Στενιγρός», «Άχαρος Νεότης» Έπιτελείον VII Μεραρχίας τ. τ. 901.

— Τέσσαρες άεροποριστοί τού Ναυτικού ήλληλογραφούν μετά δίδων Άθηνών, Πελοπόσου, Σμύρνης. Γράφατε: «Camml», «Αυτο», «Falter», «Ρ. ΗΣ.» Ναυτικόν Άεροδρόμιον Ουδάν τ. τ. 940α.

— Τό άγαπημένον Πυροβολητάκι ατελει ήλληλογραφίαν με δίδας. Π. και Ν. Έλλάδος, Προτιμώται Άθηνών, Πελοπόσου, Σμύρνης, Κων' πόλεως και Πατρών. Γράφατε: «Χιονισμένο Βουνό» XI Ά Μοίρα 2α Πυρζία τ. τ. 903.

— Διά πρώτην φοράν εισερχόμενος στό σαλονάκι της «Σφαίρας» ζητώ νά ζαυήσω τί ίχνη μιας λησιμονισμένης άγάπης. Δέχομαι ήλληλογραφίαν από κορίτσια Πελοπόσου, Άθηνών, Θεοφίνης και Σμύρνης. Γράφατε: «Α. Β.» Ναυτικόν Άεροπορικόν Σμύρον Ουδάν τ. τ. 940.

— Διά πρώτην φοράν εισερχόμενος εις τό κομψό σαλονάκι της «Σφαίρας» αϊτώ ήλληλογραφίαν με χίρας, ζωντοχίρας και δίδας. Προτιμώ Άθηνών, Πελοπόσου και Χαλκίδος. Γράφατε: «Αζούραστον Πυροβολητήν», Ιη Μοίρα Όβιδ. Σκόντα τ. τ. 924.

— Ζητώ ήλληλογραφίαν με κορίτσια Χανίων, Ήρακλείου, Ρεθύμνον και Σμύρνης. Σκοπός είνηνεις. Γράφατε: Δεκιν. Άντώνιον Άποπηγαδίνης 6ος λόζ, Μηχανικό 2α Διλοζια τ. τ. 920α.

— Η πρώτη που θα κατορθώσθ να με άναχωρήσθ μ' ένα γράμμα της μόνον, θα λάβη ως δώρον ένα δέμα περιέχον ένα γυναικειον κομψό περιήρμον της έκτοστας της Άγκυρας. Γράφατε: «Michel» Χ μοί Α Τραυματιοφορέων Τ. Τ. 911.

— Φιλόζωοι αλτ! Σκυλιάκι λευκό σάν χιόνι μαλλά μεγάλα ζευγάρι (Άγκυρας) μάτια ευπιά κιστανά και λίγνα, κεφαλά σάν γατίτσι, λάφρον προθύρον Άγκυρας, άνήκει από άπόψες γένους εις τό ωραίο φύλον άκαιο και παγκραδαίκο. Δέν άκούει εις κανένα όνομα, άντικαμβάνετα την Τουρκικην διάλεκτον, ήδη ήρχισε να ασθάνετα την Έλληνικήν. Ζητει άνάδοχον μί νά της δικαιολογήσθ τό όνομα, ως άμοιβή της την άνάδοχον τά δοθί προς τό παρόν ή φωτογραφία και προσεχώς τό πρώτον γεννηθήσομενον τέκνον της. Όλον τών άναδόχων τά όνόματα θα τίς δημοσιωείσωμεν. Γράφατε έπιεγίσιος «Villa Λαχτάρα» βον λόζον Μηχανικού Τ. Τ. 920α.

— Διά νά λησιμονήσθ λιγάκι τά περασμένα βάρσана και μεγαλεία και νά άποκαλύψθ όργα της και τρώμον Κεράλ. Προτιμώται Πατρών, Ιδίοσ άι μη φιλολογούσαι, Πύργου, Λαρίσιος, Χίου. Γράφατε: «Έσκλητην Συμμοριαν Σαγγαριού» Α' Σ. Π. Π. Ι Μοίρα Τ. Τ. 907.

— Πολύθηλα κορίτσια, αϊτώ από πονετικές ψυχές ήλληλογραφεί. Σκοπός φίλια, παρηγορία. Γράφατε «Πολυβασανισμενον Μάγλιερ» Ι0ον λόζον, 14ον πεξ. συνγμ. Α. Τ. Τ. 925.

— Εφεδρος άνθυπίατρος ύπερητόν έν Μετόπω ζητει ήλληλογραφίαν με δίδας. Γράφατε: Κ. Βαλλιάνον βον λόζον Μηχανικού Τ. Τ. 920α.

— Άλληλογραφώ μόνον με μελαχροινές. Γράφατε: «Ιδιότροπος» III μοίρα Ιου συντάγματος πεδ. Πηχό 8η Πυρζία Τ. Τ. 925.

— Άλλοσις. Συμμορία νά διαλυθών, άλλως κίμων έκρηξθ. Τό «Άνθος Μαίτου» και Δέσποινα Δημητ. να κείρον τόν μιστάκι... «Κρητίτης τού Χ' έλεύ» 45ον συνγμ. III Πολύζια Τ. Τ. 903.

— Ένα άγροπον φαταράκι διατρέχον τά αϊματόβαθη πέδια της Άσίας προς διασκέδασιν της μοναξίας του ατελει ήλληλογραφίαν με δίδας 18-25 έτών Πατρών, Άθηνών, Θεοφίνης, Μικρασίας και Άδριανούπολεως. Γράφατε: στρατιώτην Σακλιωτόπουλον Θεοδ. 45ον συντ. 9ος λόζος Τ. Τ. 903.

— Νεαρός μηχανικός ατελει ήλληλογραφίαν μετά δίδων καλών οίκογενειών. Προτιμώται Άθηνών, Σμύρνης, Κων' πόλεως, Σκοπός Γεωρ. Άποκλείονται ψευδώνυμα. Γράφατε: στρατιώτην Σαυρ. Ορφανόν 21η Μετ. Διοκορία Αϊτωλικήν και ν μοίρα Τ. Τ. 905.

— Υπό στίσιαν «Ζωή Άννη» σου έπιτομή έπιστολήν μου έκπεστροφί, ενάγραφα άπό στίσιαν «Νέα έρωτική Καρδιά» κη άλλην στίσιαν γιατί τάχα ή στίσιος σας; Διεύθυνσε λογιαν Μαζαράκη Μανουσόν 33ον συνγμ. πεξ. Ιη Πολύζια Τ. Τ. 927.

— Νεαρός δεκαενός άνταλλάσσει έπιστολάς με δίδας καλών οίκογενειών, Σκοπός γερονία, άποκατάστιος, ψευδώνυμα άποκλείονται. Γράφατε: «Κ. Μ.» 11ος λόζος 1)33 συντ. εϋζόν. Τ. Τ. 903.

— Σ. Μ. Τ. δία Χ. Μήλαν' ζητήσατε πληροφωρία δι' έπιστολή από Κ. Πετραζάκον 11ον συνγμ. 11ος λόζος Τ. Τ. 925.

— Κορίτσια 18-22 άλτ. Νέος άνεπτυγμένος από πολλού εύρισκόμενος εις τό μέτροσν ατελει ήλληλογραφίαν μετά δίδων μορφομένην. Σκοπός: Έρωσ, Γάμος, Φιλία, Γράφατε: «Ποδι της ζηνιτις» 18 συνγμ. πεξ. 6ος λόζος Όδεμήςου Τ. Τ. 902.

— Κορίτσια Άλτ! όποια από σās έχει νοτιώσει βαθεία τόν πόνον της άγάπης, ως γράφει σ' ένα δυστυχισμένον νεαρόν άνω τών 22 έτών άποκλείονται. Γράφατε Γεωργιον Φλάσαν 18ον Σύνγμμα Πεξ. 6ος λόζος Όδεμήςου Τ. Τ. 902.

— Τέσσαρες νεαροί ύπαξιωματικοί ύπερητόν τούτατε χρόνια στό Μέτωπο εξ έν δύο λογιόταται τραπέζον και οι δύο φρενιτά Νομιστής εκδιωχόμενες νά διασκεδάσουν την μονοτονίαν της ζωής των ζητούν ήλληλογραφίαν με τι δίδων ως κάτωθι: «Πικρομένο Άετός» Λόζος Στρατιωτικού XII Μεραρχίας Τ. Τ. 925 με δίδας 16 22 έτών Μαγνησίας, Σμύρνης, Κορθελίου. «Διαβήτης Σαγγαριού» Λόζος Στρατιωτικού XII Μεραρχίας Τ. Τ. 925 με δίδας Μυτιλήνης, Αιμύον. Κων' πόλεως. «Γαλαξίας» Λόζος Στρατιωτικού XII Μεραρχίας Τ. Τ. 925, με δίδας Άργιόνιον, Αιγίου, Πατρών, Μεσολογγίου, Θεσσαλονίκης, και με διακόσιες Νιαούσης. «Θλιμμένος Γκιώνης» Έπιτελείον XII Μεραρχίας Τ. Τ. 925 με δίδας Πατρών, Κερζύρας, Άργοστολλίου, Ίωαννίνων.

— Ένας άηλιτισμένος πολεμιστής τού Μετόπω για παρηγοριά ζητει άνταλλαγήν έπιστολών με δίδας φιλελεύθερον αϊσθητικόν. Γράφατε «Χαμένην Νεότητα» Son Πεζικόν 6ος Λόζος Τ. Τ. 929.

— Κορίτσια τών 40 Έκκλησιών αλτ! ρίτετε και σέ μάς μία ματιά. Απο εύποστέτοι λογιον του Πυρζίου και δεκτικώς Πυρζίου ζητούνμεν ήλληλογραφίαν, άποκλειστικώς και μόνον με σās τί κορίτσια τών 40 Έκκλησιών, Σκοπός γνωσθήσεται εις δευτέραν έπιστολήν. Γράφατε «Πονεμένη καρδιά», «Τουρκοφίλον κανόν Ταμπού Όγλου» και «Ταχυδρόμον της άγάπης» XII Μοίραν Όρειβατικόν Πυρζίου XII Μεραρχίας Τ. Τ. 925.

— Δύο νέοι που μονότομα διαβαίνον σκληράς ήμέρας στρατιωτικής ζωής ζητούν ήλληλογραφίαν με δίδας διά νά μερεθώ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

ΣΤΟ ΜΠΑΡ

Περδίζω μ' π'λί μ' φόντες στά λιέου γώ πώς χάλασ' ή πλάσ', κι θά ρέξ' ού θεούλ'ς, τού πύρ του Ιξώτιρουν νά μās καν' ούλ'νους στάχτ' κι μπουρμπερ' ισού δέ με π'στέβ'ς, ουρέ παληουθήλ'ζου τ' διαόλ'. Γιά ρουβόλα τώρα, κατά δώ νά ιδής ποάμματα κι θάμματα π' θά σ'κωθοῦν οί

τρίχες τ' νιφαλιού σ' ούλόφθες άπ' τ'ν τρουμάρα σ'. Θά στά είποι ούλα μί τού νί κι μί τού σίμα, γιά νά καταλάβ'ς τί φκιάν' κι τί ράν' αυτίν' ή άτιμ' ή Ούγρώπ'.

Ίπέ του βραδάξ' σμίου στου δρόμου έναν παληόφ'λου ντιστεγκέ κι λ'μουκουντόρου, άπ' τρώγοντας άπ' τά έτ'μα τ' πατέρατ' ούλου τού νού τ' στου κερχί τόν έχ'.

—Γειά χαρά, ουρέ πατριδα, τ'λιέου.Τί μάτα; —Βρέ, καλώς του Μητρούση... τί γίνεσαι; —Καλά άς τά λιέμι : 'Η άφιντιά σ' ; —Καλά, ίφχαριστώ. Χαίρομαι.

Κι κίν'σα νά τραβήξου του δρόμου μ', αυτίνους όμους δέ μ' άφ'νε.

—Τί διάτανον, τόσονν κινώ έχομν νά ιδουθοῦμι, κι νά φήβ'ς κιόλας! μ' λιέει. Πάμι νά τσοῦζομν κίνα πουτηράκι.

—Μιτά χαράς σας. Σί κίνα νά ταβέρνα θάπάμι; —Όχι, θά πάμι στου μπάρ. —Νά στουν πάρ' κι νά στουν τσακίς'. —Τί είπες; —Τίπουτας, κιάτ' γιά τ'ς πιθαμέν'ς μουλόησα. Κι δέ μ' λιέζ, τ' είν' αυτίνους του μπάρ ; —Ε'νι νά ταβέρνα ουγουρπακίη.

—Ερ' σάν είν' έτσι πάμι νά ιδου κι γώ τί προάμμα είνι αυτίνους οί ουγουρπακίη ταβέρνας.

Κι κινάμι κι πάμι, π' λιέζ ουρή παγώνα μ' κι μί πάει σ' ένα μαγαζί, κούτσ'κου σάν κλουβί, άπ' είνι στά ντ'βάργια ζάρκες, γ'νακίς ζουγραφ'στές κι κατά ης κιάτ' μαντανίες παρδαλέζ, άπου κειές π' στρών'με μεζς στά κριβάτια μας, κι φοβόμ'να ού δόλομν νά πατήσου μί τά τσαρούχια μ' μπά κι τ'ς λιερόσου. Κι κατά μπροστά στουν μάγκου, εις παρτάξιν ίπι δεξιά κι ζερβά, ήταν άραδιασμένα κιάτ' άψ'λά, στρόγγυλα, μικρούλια τρακίζακι σά σκαμινά μί τρία πουδάργια, κι άπάν' στα τραπεζάκια κιάτ' άνθρώπ' μί δύγιου πουδάργια.

—Τί τού διάουλου τ'ν Πόλ' γιά τού ζουργιά τ'ς άνέβ'καν ίκει πάμ' γ' άγναντέφουν; οουτάου τούν-κουλέα μ'. Έτο' μαθές σ'ν Ούγρώπ' άνεβαίν'νι άπάν' στα τραπέζια ;

—Δέν είνε τραπεζάκια, έτσι τάχουν ίκει γιά ν' άνεβαίνου νά παίρνουν τό ποτό τ'ς.

—Τού πιουτό τ'ς : Ουρέ μπά κι τώχ'ς σκουπό νά μ' άνεβάσ' ίκει άπάν' κι μένανε ;

—Γιατί όχι ; —Γιά τ' άντι πώχ' τέσοιρις τρύπις. Ούλα κι ούλα, πατριώτ' κεί άπάν' όμως δέν άνιβαίνου ίγώ, γιατί άμα σφίξω κίνα δυό κι άρχινίσ' νά φέρν' γερβουλιά τού νταβάν' θά χάσου τ' σουρρουκία κι θά πέσου άνάσκιλα κατά ης.

—Άς μ' λείπου τέτοια άστεία. Άν θές νά πγούμι, πάμι νά κιάτ'μι οί καρέκλες πώχ'νι τέσορα πουδάργια κι δέν παραπατάν όσου κι νά πηή ίκειδς π' κιάθιτι άπάνουθιό τ'ς.

Κι πήγαμν, π' λιέζ, κι έκάτσαμν ρουμαίικι κι όχ' ίγουρπακία οί δυό καρέκλιες κι άπλουσαμν τ'ν άριδα μας μιτά πούλλών ίπαίνουν. Τί τά θέλ'ς, ουρή καρδερίνα μ', όπως κι νάν τουν κιάτ'ς, ο Ρωμηός είνι άνθρουπος τ' ζιφικιού κι ξέρο' νά ζήσ' μπέηκα κι όϊ μ'σουκακόμ'ρα όπους ζοῦν οί Ούγρουπακίοι.

Καιμπροντού μās ήταν ένα τραπέζ' κι άπάνι τ' νά λάμπα λιεχτριή. Έτο' κάθε τραπέζ' είνι κι άπά μίνια τέτοια.

—Τί τ'ς θέλ'νε ούλιες αυτίνες τ'ς λάμπες ουρέ ; ρουτάου τ'ν παρέα μ'. Γιά νά γλιέπ'νε τ' μύτη τ'ς μαθές όντες μιθάνε ;

—Έτο' γιά πολυτέλεια.

Ού ταβερνιάδ'ς όμως δέν έρχονταν νά πάρ' διαταή κι γώ άρχινί'σα νά βρουνταλουγάου :

—Ποῦσαι, πιδί! Έλα κι στέγγουξί τό λαρούγγι μ'. Κάπελα...

—Σούτ' μ' λιέει ού σόντρουφος, δέν τόν λιέν κάπελα.

—Άμ πώς τόν λιέν ; —Μπάριμν.

—Θειός σχορέστον ! Τέλους πάντουν θά νέρθ' νάν τ' παραγγείλ' με ;

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Μοί γράπτει άναγνωστές τινάς νά θέσω τās φωνάς περι διά τās τιμάς τών έμφαλμάκων, τό όποιον φιλμακείον. Και γάρ οί άλιντήριοι φαλμακοτρίπται έγεγόνασι και τούτοι τρουμοροί Ιερογδύται, τό όποιον λησταρχείον. Αιτείς κινίγγν ίνα σοί διέλλθη ό πυρετός και ήκούεις τήν τιμήν της και σε κόπτει κρυερός ιδρώς, τό όποιον

καλώς έχων πράρτεσαι άρρωσθος με τό στανίον. Ούτω καγώ τελεπαίως, πεποισαμένη ή κοιλέα μου εκ τήν πολυφαγίαν, έμβήκον εις τινα σκετσαρίαν πρός άγόρασιν καταπλασμάτου, άλλ' έντράπην εις φυγάδα σποδαίως μόλις ήκοσον τά έξοδά του. ήγονν τρείς και ήμισον δραχμάδας. τούθ' όπερ μās ποιούσιν πεντάκις φασιολάδας, τό όποιον

Ο Άγκαθάγγελος

—Άμές, σκούζ' ού γκαρσόν'ς.Τί θά πάρουν οί κήρυοι ;

—Ένα κατοστιαράκι ρετσίνα, λιέου γώ. —Δέν έχ' ρετσίνα, μ' άποκρινέτι.

—Δέν έχ' ρετσίνα ; Μ' δέν τούν κλείνετε τού πατζανέμ'σας νά πάη κατ' άνέμ' ! Ταβέρνα δίχους ρετ'νούλα πάει πουτές ; Άμ τι θά μās πουτίης κίνε ;

—Λικέρ, πώγες, κοντάιγ... —Βάϊ ού έρ'μους που έμπλεξα.

—Άσε με νά παραγγείλου γώ κιάτ' π' θά σ' άρέσ', μ' λιέει ού σόντρουφος.

—Άσει νά ιδούμι... —Φέρε μας δυό άραπάκια, λιέει τ' γκαρσόν'.

—Ούϊ ούϊ ! ζουμιάζου ίγώ. Άνθρουκουφάγον μ' έκανες, ουρέ χ'στιανέ τ' Θεου, νά ρουφάου μαθές άραπάκια στου ποτήρι ; Νάηταν τολάίστου άραπίνες...

—Φραπέ τ' θέλετε ; ρουτάει ού γκαρσόν'ς. —Τί θι πη αυτίνους ;

—Χτυπητά δηλαδή ; —Μ' σά δέ βαρνεοί χτύπατα, νά ιδούμι τί θά καταλάβ'ς.

Τέλους, νά μη στα πουλυλουγάου, ουρή ματζουράναμ', οί λίγιου έχιτ' ού γκαρσόν'ς κι μās φέρν' δυό ρακουπότ'ρα, κούτσ'κα σά δάχ'λίθρις κι μέσα ένα προάμμα μάρου.

—Αυτίνα είνι τ' άραπάκια, ουρέ ; —Ναίσι.

—Και πώς τά φκιάν'νε ; —Μί ρουμ' κι γουτίσκν.

—Κι πόσου έχ'νε, καλό ρώτ'μα νάχημ.

—Ένα δίφραγκου.

—Ένα δίφραγκου τού ένα, μιά γουλιά προάμμα ! Κόρυμν λήσουν ! Ουρέ δέ μ' λιέζ πώς τάχ'ς μπόλ'κα κι δέν ξέρ'ς πώς νάν τά πιτάηξ ! Κρίμα στα λιεφτά, κριμα στα !... Ουρέ τού ξέρ'ς πώς μ' ένα δίφραγκου κιαίν'ς σ' Νέα Άγουρά κι τ'ν πιτσών'ς γιναίτα τ'ν παραδαρμέν' δίχους νά σ' λείψ' ουδε τού κατασταράκι μί τ' ρετσίνα ;

—Ναί, άλλά ίκει δέ βλέπ'ς αυτά κι' βλέπ'ς έδώ. Κίττα δίπλα σου. Τράου δίπλα μ' τί νά ιδού ; Μίνια σταβουνάνα θεγιατρίνα κιάθουνταν κι ρούφας τού ουζου σά μανόγαλου, μί νά τογάρα στου στόμα κι τώνα πουδάξ' άπάνου σ' άλλου μιτά σουβαροῦν άπουκαλύψιουν μέχρι σκαλτσουδέτα κι βάλι. Και τότενιες μπιχα στου νόημα. Ουδ' αυτίν' οί κ'τοί κιαίν'νε στα μπάρ κι πληρών'νε σάν κοροΐδα ένα δίφραγκου τ' γουλιά, γιά νά γλιέπ'νε κιάτ' τέτοιες κατσίκες κι νά κιάν'νε άργουλαβία μί δαυτές, τρουμάρα στα μπιτζάκια τ'ς πές τ'ς, π' άν είχα γού τά λιεφτά π' ξουδέβ'νε γιά τ' άερουγαμπρίσματά τ'ς, δέ θά νάχα άφήμει γ'ναίκα γιά γ'ναίκα άσυγίριστ' μές τ'ν Άνθηνα!

Ταῦτα κι μένου γειάσ' κι' άντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλους

Τοῦ Βλάμη τὰ κερώματα ΒΑΣΑΝΑ

Τό στήθον μου κατάντησε ταμείο τών βα-σάνων, ρέ Μανιδ' φιλάστενη, κι' ό ζβέρκος μου μοναστήρι, που φυτρώνουν οί καλόγεροι σάν κοκινογούλια ένεκα οί στενοχώριες, ρέ βάσανο.

Καλά τό λένε πώς άμα σε βρῆ ένα κακό, περιμενε συνέχεια, κι' ούλα μαζί τώνα πάνω στ' άλλο θάρθουνε, νομίζω ;

Η άρχή έγινε με τά παιγνίδια. Δόσανε πήρανε οί τσίφτηδες, στο τέλος τά κλείσανε άνήλεα, κι' άν είχαμε άπό πουθενά μίντζα, κόπηκε τό έσοδο. Τήν παρκαλόλασή τους, οί μακηδες ! Τόν πατέρα δηλαδή τούς σκοτώσαμε και μās άμάχονται έτσι αδιάλλαχτα ; Δέν έπετρέπεται, λέει, τίποτις άλλο έχτός άπό τό πόκερ. Άπό πόκερ όμως και τά τούοτα άλλόφυλα παιγνίδια χαμπαράκι δέν έχω. Νά μου πῆς περι πασοτέα και μπακαρά και μπαμποταντι μάλιστι ! νά γλέπης της ματσουράνες και τά πισοκρατήματα και νά χάνης τά πατεριά σου-ξηγιέμαι σκαλέτος ;

Όλα τά έλληνοπροπές παιγνίδια τά παίζω με τήν άλγεβρα, άπό ξενόγλωσσα όμως μυστήρια έμεινα στραβός άνιάτως.

Υστερις, είνε κι' ή περτίμησι της λίρας που δέ σ' άφίνει νά κήνης προκοπή. Και τί με διαφέρει μένανε περι συνάλλαγμα, θά μου πῆς, άπάς και δέν παίζω χρηματιστήριο ; Ναί, μώρ' άδερφέρα, όμως τό ντερέσσο μου τό ξέρω. Γιά νά σηκωθῆ ή λίρα, έγώ πλευρώνω σάν κοροΐδο τρείς και είκοσι τῆ μεσογίτικη ρετσίνα, σάμπως τῆ φέρνανε άπό τήν Έσπερία ! Βρῆχανε τήν περιστάση δηλαδή και μās κοροΐδεύομεν πλοΐσια οί κοντοβράκηδες. Μικρό βάσανο είν' αυτό νά θέλγης νά φτιαχτής γκόν γιά νά τά ξεχάσης τά φαρμάκια σου και νά μη μπορείς, ένεκα που σου δίνουνε ογδόντα τό κατσάρι και μ' όλο τόν Ιορδάνη ποταμό μέσα ;

Άς όφονται αυτές οί ψευτοφυλλάδες που χαλάνε τόν κόσμο έπειδής και πῆγε τό μαυροχάβιαρο εκατοπενήντα δραμάς. Δέ μās παρατίτε χάμου, ρέ εϋτράπελοι, λέω γώ ! Ποτές νά μην τό φράω τό μαυροχάβιαρο πενταράκι δέ δίνο. άνευ ρετσίνα όμως δέ μπορεί νά ζήση ο άνθρουπος. Άλλά που μάθατε νά ζητε οσις, ρέ σελέμηδες ; Πετρέλαιο σάς ποτίζουνε, πετρέλαιο πίνετε και πλευρώνετε σάν πάπιες. Σά δέν ξέρετε, ρέ τσάφληδες, ελάτε νά σάς δώκω έγώ μαθήματα. Μονάχα που μου λείπει τό κάρρο με τά τάλλαρα, άλλιωώς θά βλέπατε πώς ζῆ ο άνθρουπος τζέντελμαν - πώς ;

Ο Βλάμης

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

(ΣΚΙΤΣΟ Άπό τό Άμαρούσι).—Έκείνος γέμως άσχημος ψηλός σάν κυκαρσί, εκείνη μοσχολούλουδο, τραναφυλιάς Μπουμπουκι, νά γάμος που άν τόν έβλεπαν θά γέλαγαν και οί κούκοι. Άθήνα 7/11/21. Χάρης Παγής.

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Είς τό προσεχές φύλλον θά προκηρυχθῆ ένας ενδιαφέρων και διασκεδαστικός διαγωνισμός, τού όποίου τήν κλίσιν θά κληθούν νά εύρουν οί άναγνώστει μας. Ο διαγωνισμός θά διαρκέση μέχρι τέλους Δεκεμβρίου και τήν ήμεραν της Προτοχορνιας θά γίνη εις τά γραφεία μας κλήρωσις μεταξῦ τών λυτών. Είς τούς 25 δέ έξ αυτών που θά εϋνοήση ή τύχη θά δοθούν ισάριθμοι μοναμάδες άξίως έν' όλφ 500 δραχμών, εις βιβλία, είδη τουαλέττας άνδρικά και γυναικεία, μιμπελό κλπ. Είς τό φύλλον της προσεχούς εβδομάδος θά γραφούν αι λεπτομέρειαι τού ειδικού διά τήν Προτοχορνια διαγωνισμου.